Alva ir varpelis sniege

Mama ir tėtis

Ši knyga priklauso:

_____

Sveiki atvykę į šią pavyzdinę knygą! Ji sukurta taip pat, kaip bus sukurta jūsų knyga – iš šalia pateiktų nuotraukų ir pasirinkimų, ir parodo, kaip galėtų atrodyti pasaka nuo „Saga“ jums. Vartykite, skaitykite ir įsivaizduokite savo vaiką kaip savo paties pasakos herojų.

Buvo naktis prieš Kūčias. Namuose kvepėjo meduoliais, šafraninėmis bandelėmis ir eglės šakomis. Alva kaip tik padėjo paskutinį saldainį su pipirmėte ant lėkštės, kai prie lango kažkas suskambėjo. Dzing, dzing, dzing.

Sniege stovėjo mažas šiaurės elniuko jauniklis. Jis turėjo sparnus, suglaustus prie nugaros tarsi du minkšti apsiaustai, o ant kaklo – sidabrinį varpelį. Jis pažvelgė į Alva, pažvelgė į dangų ir tada treptelėjo mažyte kanopa. Tarp debesų pro mėnulį slinko tolyn keli tamsūs taškeliai. Elniukas pabandė išskleisti sparnus, bet vėl juos suglaudė. Tuomet Alva nubėgo į prieškambarį.

Alva taip greitai užsimovė kepurę, pirštines ir apsiavė batus, kad viena pirštinė atsidūrė išvirkščia. „Tebūnie taip“, – pasakė ji. Pro atviras duris įsmuko šaltas, sniegu kvepiantis oras.

Elniukas jau buvo radęs mažų kanopų pėdsakų virtinę. Jie žymėjo kelią puriame sniege eglaičių miško link. Alva pritūpė šalia jų. „Eisime paskui bandą“, – pasakė ji. „Po vieną žingsnį.“ Ji pagalvojo ir tarė: „Vienas pro egles.“ Elniukas atsargiai žengė žingsnį. Varpelis atsiliepė: dzing. Alva žengė dar vieną, ir drauge jie nusekė pėdsakais tamsių medžių link.

Eglių miške tvyrojo snieginė tyla. Šakos kabojo baltos ir apvalios, o kartais nukrisdavo sniego gumulas – pliumpt. Alva pirmoji pastebėjo kanopų pėdsakus: du maži įspaudai, paskui dar du. Ji atidžiai jais sekė, kaip ieškodama gyvūnų pėdsakų po šviežio sniego.

Elniukas nuskubėjo tris žingsnius, bet žema šaka užkliuvo už vieno sparno. Jis krūptelėjo ir sustingo. „Palauk, matau“, – pasakė Alva. Ji atsargiai pakėlė šaką. „Vienas pro egles“, – priminė ji. Elniukas nuėjo toliau. Tarp kamienų atsivėrė didelis baltas laukas, o toli ten pasigirdo gilus bummm.

Už paskutinės eglės tyvuliavo ežeras, užšalęs ir glotnus po sniegu. Giliai jo viduje dainavo ledas: bummm, bummm, tarsi milžiniškas būgnas toli po žeme. Elniuko ausys pakrypo į skirtingas puses.

Tačiau bandos pėdsakai žibėjo per ežerą. Tai jau nebebuvo paprasti įspaudai. Jie švytėjo sidabriškai baltai ir jungė krantus tarsi siauras žiemos tiltelis. Alva pastatė batą ant pirmojo žvilgančio pėdsako. „Vienas pro egles“, – pasakė ji. Tada ji pamatė kitą kelio dalį. „Ir vienas per ledą.“ Elniukas kurį laiką stovėjo vietoje. Tuomet varpelis suskambo dzing, ir jis pastatė mažą kanopą šalia Alvos bato.

Ežero viduryje ledas vėl uždainavo, šįkart ilgiau: bummm-bummm-bummm. Elniukas šoktelėjo. Varpelis taip greitai sučirškė, kad Alva vos nepametė žingsnių skaičiaus.

„Ežerui puikiai sekasi bosas“, – pasakė ji. „Bet jam reikia pagalbos su visa kita.“ Alva tyliai paniūniavo trumpą kalėdinės dainos melodiją, švelniai ir truputėlį pro šalį. Elniukas klausėsi. Paskui jis dėjo kanopas į žvilgančius pėdsakus, vieną po kitos. Vienas pro egles, vienas per ledą. Kitame krante tamsoje laukė maži aukso geltonumo taškeliai. Alva prisimerkė. „Sniego žibintai!“ – sušuko ji ir paspartino žingsnį.

Sniego žibintai stovėjo vingiuota eile, apvalūs lyg sniego bandelės. Kiekviename žibinte mirgėjo mažytė liepsnelė. Silpnai kvepėjo šiltu vašku, nors naktis buvo šalta ir giedra.

Tarp žibintų Alva rado daugiau kanopų pėdsakų. Vienas jų buvo įmintas visai prie jos senosios rogučių trasos. „Jie buvo čia“, – pasakė ji. Ji pažvelgė aukštyn. Virš žibintų kilo aukšta kalva, balta dangaus fone. „Vienas pro egles, vienas per ledą, vienas pro žibintus.“ Elniukas ištiesė kaklą viršūnės link, bet bandos nesimatė. Ten judėjo tik vėjas. Alva patraukė kalvos link.

Kalva atrodė dvigubai aukštesnė, kai Alva stovėjo jos papėdėje. Čia ji įprastai važinėdavo rogutėmis, kol skruostai parausdavo, o pirštinės prisipildydavo sniego ir pasunkėdavo. Žemyn lėkti buvo greita. Aukštyn lipti – vienas pūtimas.

„Ženkime mažais žingsneliais“, – pasakė ji. Elniukas pabandė kopti, paslydo atgal ir staiga atsisėdo tiesiai į sniegą. Sparnai pakrypo į šoną. Alva sučiaupė lūpas, kad nesukikentų, bet jos pečiai vis tiek sudrebėjo. Elniukas pažvelgė į ją labai piktai. „Atsiprašau“, – tarė Alva ir ištiesė ranką. „Vienas pro egles, vienas per ledą, vienas pro žibintus, vienas į kalną.“ Dar vienas žingsnis. Paskui dar vienas.

Pusiaukelėje aplink kalvą apsisuko vėjas. Jis šluote šlavė sniegą per jų kelią. Iš pradžių elniuko pėdsakai pasidarė negilūs. Paskui vėl užsipildė Alvos batų įspaudai, kol teliko minkštos duobutės, nykstančios jai tiesiog žiūrint.

„Paskubėkime truputį“, – pasakė Alva. Ji žengė du žingsnius. Elniukas žengė vieną. Ji žengė dar du, o jis nusekė paskui, varpeliui tyliai prigludus prie krūtinės. Už jų buvo eglės, ledas ir žibintai, bet vėjas viską ištrynė. Alva garsiai kartojo kelią, tarsi žodžiai galėtų jį išsaugoti: „Vienas pro egles, vienas per ledą, vienas pro žibintus, vienas į kalną.“ Viršūnė jau buvo arti. Bet ar banda dar bus ten?

Viršūnėje nebuvo medžių – tik dangus, vėjas ir į šalis bėgantis sniegas. Alva atsigręžė. Ten turėjo būti jų kelias. Tačiau pėdsakų nebuvo visai – nė vieno.

„Dabar gali skristi“, – pasakė ji, rodydama aukštyn. Elniukas išskleidė sparnus. Jis pritūpė, atsispyrė priekinėmis kanopomis ir sustojo. Varpelis kabojo be garso. „Skrisk!“ – Alva pakartojo, šįkart garsiau. Tačiau jauniklis suglaudė sparnus ir susigūžė, mažytis lyg pamesta pirštinė. Virš jų banda slinko toliau debesų pakraščiu. Alva stipriai suspaudė savo pirštinę. Ką jis turėjo tokio, ką banda galėtų išgirsti?

Vėjas timptelėjo Alvos kepurę. Viena ranka ji ją prilaikė, o į kitą pažvelgė. Tiesiai po elniuko smakru kabojo varpelis, žvilgantis nepaisant sniego. Alva prisiminė skambesį prie lango. Prisiminė, kaip jis aidėjo tarp eglių.

„Gal jie mūsų nemato, – pasakė ji. – Bet gal jie girdi.“ Ji atsargiai suėmė varpelį ir paskambino: dzing, dzing, dzing. Trys aiškūs garsai. Iš pradžių atsiliepė tik vėjas. Alva paskambino vėl, tvirčiau. Dzing, dzing, dzing. Tuomet vienas tamsus taškelis sustojo virš debesų pakraščio. Paskui pasigirdo atsakymas, plonas, bet aiškus: dzing-dzing-dzing.

Elniuko ausys šoktelėjo aukštyn. Danguje maži taškeliai pasuko atgal. Iš debesų suskambo daugiau varpelių, tarsi žvaigždės purtytų kišenes, pilnas sidabro.

Alva pažvelgė į rogučių kalnelį. Jis švelniai leidosi nuo viršūnės, glotnus nuo daugybės nusileidimų ir pakankamai platus dviem. „Nebūtina pradėti skrendant tiesiai aukštyn, – pasakė ji. – Kai čia leidžiuosi rogutėmis, iš pradžių pasilenkiu į priekį, o paskui viskas vyksta savaime.“ Ji pastatė kojas prie krašto. „Vienas pro egles, vienas per ledą, vienas pro žibintus, vienas į kalną...“ Elniukas žengė žingsnį pirmyn. Alva nusišypsojo. „...ir vienas žemyn.“

Alva pasileido bėgti. Ji bėgo kaip tada, kai rogutės jau pradeda slysti ir reikia suspėti paskui jas, kol jos nedingsta. Sniegas pūkštelėjo aplink batus. Elniukas bėgo šalia jos, iš pradžių sustingęs, paskui vis greičiau.

„Vienas žemyn!“ – sušuko Alva. Jauniklis ištiesė sparnus. Jis šoko kartą. Paskui dar kartą. Per trečią šuolį jo kanopos beveik nebelietė sniego. Varpelis taip skaidriai uždainavo, kad Alva nusijuokė net būdama uždususi. Elniukas pakilo virš sniego krašto į švintantį dangų. Banda skrido jo pasitikti, skambėdama ir žėrėdama, o mažasis jauniklis įskrido tiesiai tarp jų.

Kūčių rytą namuose vėl buvo ramu. Kvepėjo kava, meduoliais ir maža eglute kampe. Ant stalo po dryžuotu rankšluosčiu gulėjo šafraninės bandelės. Alva priėjo prie lango.

Naujame sniege driekėsi mažų kanopų pėdsakų virtinė – iki pat namo ir vėl atgal. Eglės viršūnėje ant tamsiai raudono kaspino kabojo mažas sidabrinis varpelis. Alva pasistiebė ant pirštų galų ir švelniai jį stumtelėjo. „Dzing, dzing, dzing“, – suskambo jis. Aukštai virš stogo rausvame žiemos danguje matėsi maža banda. Alva paskambino dar kartą.

Alva ir varpelis sniege

Naktį prieš Kūčias prie Alvos lango nusileidžia mažas skraidantis šiaurės elniuko jauniklis, toli nuo savo bandos. Alva seka pėdsakais per sniegą, per dainuojantį ledą ir į savo rogučių kalnelį, kur mažas varpelis turi nuskambėti iki pat dangaus.